

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/90/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816201274
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8816201274.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu Q. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XX/XX, XXX XX W. V., právne zastúpený Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. Sv. Egídia 95, 058 01 Poprad, proti žalovanému V. O., so sídlom P. K., XXX XX O., právne zastúpený AK Antol, s.r.o., so sídlom Kupeckého 2542/72, 902 01 Pezinok, o zaplatenie 783,20 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 4C/36/2016-133 zo dňa 18. decembra 2018, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 783,20 eur s 5,05% úrokom z omeškania ročne od 31. 12. 2015 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“

Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% o výške, ktorých rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 39, § 41, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, § 1 ods. 2, § 2 ods. 1 písm. a), b), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení činnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase omeškania, Smernica Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 220 ods. 2, § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Uznesením č.k.19Co/18/2018-124 zo dňa 06.11.2018 Krajský súd v Prešove ako odvolací súd zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že niet pochyb o tom, že medzi žalobcom a žalovaným ide o spotrebiteľský vzťah.

K otázke splnenia náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v kontexte čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48 mal odvolací súd za to, že princíp právnej istoty prevažuje a smernica nemá priamy účinok na horizontálne vzťahy medzi jednotlivcami a nepriamy účinok smernice nemožno použiť *contra legem*, a preto v súlade s doterajšou masívnou aplikačnou praxou súdov je potrebné vyžadovať aj špecifikáciu splátok podľa istiny, úrokov a poplatkov. Pre úplnosť bolo poukázané na to, že ku dňu písomného vyhotovenia rozsudku bola uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 22Co/20/2018 zo dňa 27.03.2018 podaná prejudiciálna otázka v reakcii na rozsudok C-42/15. K náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ uviedol, že v zmysle tohto ustanovenia účinného v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva musela okrem všeobecných náležitostí obsahovať RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ definuje RPMN a § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ celkové náklady spotrebiteľa. Neuvedenie spomínaných náležitostí v zmluve zákon postihuje tým, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a spotrebiteľovi tak potom vzniká nárok na zaplatenie rozdielu istiny poskytnutej dodávateľom a sumy, ktorú už dodávateľovi zaplatil. Na základe uvedeného neostávalo nič iné, ako rozsudok zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom úlohou súdu prvej inštancie bolo tak znova vo veci konať v naznačených intenciách, následne vo veci znova rozhodnúť a rozhodnutie v zmysle zásad aj náležite odôvodniť.

4. V zmysle pokynu odvolacieho súdu po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu a mal za to, že ak by na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalobcu ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu. Ďalej uviedol, že v danom prípade chýba údaj požadovaný podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon výslovne vyžaduje špecifikáciu splátky, aká časť z nej náleží istine, aká časť úroku a koľko z nej predstavujú prípadné poplatky. V súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. súd zohľadnil aj ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, uviedol, že judikatúra vyšších súdov sa v otázke jeho aplikácie odlišuje, preto poukázal na cit. ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a najmä na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého je pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa. Súd sa preto pri výbere ustálenej rozhodovacej praxe priklonil k tej, ktorá uprednostňuje výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, teda výklad pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejší, nakoľko princíp ochrany práv spotrebiteľa patrí podľa ustálenej praxe medzi jeden z najdôležitejších princípov právneho poriadku. V súvislosti s významnosťou tohto princípu súd poukázal na názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012, podľa ktorého princíp „*vigilantibus iura scripta sunt*“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Súd ďalej poukázal v danej súvislosti aj na rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp. zn. 7Sžo61/2015. Slovenská republika do nového Zákona o spotrebiteľských úveroch prevzala z predchádzajúceho zákona totožnú dikciu splácania spotrebiteľských úverov podľa splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uviedol, že pre absenciu povinných náležitostí zmluvy je potrebné považovať tento spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov.

5. Odhliadnuc od vyššie uvedeného, poukázal tiež na to, že je naplnené zákonné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ďalšou zákonnou náležitosťou úverovej zmluvy v čase jej uzatvorenia bola aj celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. Žalovaný neuviedol v čl. 3 zmluvy celkovú čiastku úveru, ale iba celkovú výšku nákladov v sume 624,78 Eur. Zdôraznil, že 20 splátok po 210,29 Eur predstavuje spolu sumu 4.205,80 Eur. V zmluve je však uvedená suma úveru 3.500,- Eur a celková výška nákladov 624,78 Eur, teda celková čiastka úveru 4.124,78 Eur, čo je zavádzajúci údaj pre spotrebiteľa. Údaje uvedené v zmluvnom formulári nekorešponujú so skutočnosťou, čoho dôsledkom je bezúročnosť a bezpoplatkovosť celého úveru pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Uvedené jednoznačne spochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ďalej poukázal na to, že v zmluve bola uvedená RPMN vo výške 21,34%, pričom podľa prepočtu má byť správne uvedená sadzba 28,58%. Z daného tak vyplýva, že v zmluve je nesprávne uvedená aj RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má podľa zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy za následok, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, a to od počiatku. Žalobca totiž do výpočtu nezarátal poplatok za poistenie, ktorý považuje za doplnkovú dobrovoľnú službu. Zo

samotného formulára úverovej zmluvy však nevyplýva, že sa jedná o dobrovoľnú službu, ktorá nemá byť súčasťou RPMN. Dokonca vo formulári sa nenachádzalo ani políčko na odmietnutie poistenia, ktoré sa štandardne v zmluvách podobného typu. Najviac dodal, že v čl. 2 Zmluvy je drobným písmom uvedená netransparentná inkorporačná doložka. Vzhľadom na uvedené, že predmetný úver súd vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov a s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca žalovanému poskytol celkovo sumu 4.283,20 Eur, má súd za to, že žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi plnenie získané bez právneho dôvodu, teda bezdôvodné obohatenie vo výške 783,20 Eur. Súd zároveň zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05% (t.j. vo výške v akej požadoval) od 31.12.2015 do zaplatenia.

6. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca bol úspešný v celom rozsahu a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých bude rozhodnuté vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že predvolanie na pojednávanie nariadené súdom prvej inštancie na deň 18.12.2018 bolo právnenému zástupcovi žalovaného doručené až dňa 23.12.2018, a tento sa tak o uskutočnení pojednávania dozvedel až 5 dní po jeho uskutočnení. Ďalej uviedol, že má za to, že splnil všetky podmienky a uviedol všetky náležitosti spotrebiteľskej zmluvy tak, ako ich predpokladal zákon č. 129/2010 Z. z. v čase podpisu zmluvy. Tvrdil, že názor súdu prvej inštancie týkajúci sa splnenia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) je v rozpore s konštantnou judikatúrou NS SR, a preto je nesprávny a neudržateľný. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.08.2018, ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora o prejudiciálnej otázke na základe Návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda dňa 02.02.2015 v konaní Home Credit, a.s./Klára Bíróová. Ďalej poukázal na to, že záver súdu o nemožnosti žalobcu odmietnuť poistenie schopnosti splácať úver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko táto skutočnosť nevyplývala zo zmluvy o úvere, v ktorej je uvedená možnosť žalobcu vybrať si poistenie alebo poistenie priamo odmietnuť v zmluve o úvere v časti 2 bod 1 a ani z akéhokoľvek iného dôkazu v súdnom spise. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a návrh žalobcu zamietol, vrátane žalobcom uplatňovaných trov konania alebo aby vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že v celom rozsahu trvá na svojich vyjadreniach a právnej argumentácii z konania pred súdom prvej inštancie a rovnako sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Pokiaľ ide o náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ celková čiastka v zmluve absentuje, pričom zákon vyžaduje, že tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený a nemožno ho vyvodzovať z iných zmluvných náležitostí ako je výška úveru a celkové náklady spojené s úverom. Pokiaľ ide o § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je nepochybné, že zákon vyžaduje špecifikáciu splátky, a to tak aká časť prináleží istine, aká časť prináleží úroku a aká časť pripadá na iné poplatky. Na uvedených záveroch podľa neho nič nezmenil ani rozsudok SD EÚ vo veci C-45/15 Bíróová a to z dôvodov, že tieto závery nie sú pre právne posúdenie sporu v predmetnom spore aplikovateľné a požiadavka Smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná. Uviedol, že predmetnej Smernici nie je možné priznať priamy účinok na horizontálnej úrovni a teda medzi zmluvnými stranami zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to viac, že tu by sa mala aplikovať smernica na zákon, ktorý by bol transponovaním inej smernice. Ak by sa aplikoval výklad smernice na aktuálny právny stav šlo by za každých okolností o výklad contra legem a teda takýto právny stav nemôže obstáť. Na základe uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolanie žalovaného v celom rozsahu zamietol ako nedôvodné. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., s nariadením odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p., po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu v zmysle ustanovenia § 384 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je nedôvodné.

11. Podľa § 390 C.s.p., odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a/ rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b/ odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

12. V rámci odvolacieho konania odvolací súd v súlade s ustanovením § 390 C.s.p. a najmä právom na spravodlivý proces zaručeným článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v ktorom je implikované právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a nasl., vo veci nariadil odvolacie pojednávanie za účelom zopakovania dokazovania v potrebnom rozsahu z dôvodu, že súd prvej inštancie porušil právo žalovaného na spravodlivý proces, ak vo veci rozhodol, hoc neboli splnené podmienky na vykonanie pojednávania.

13. Odvolacieho pojednávania sa zúčastnila len právna zástupkyňa žalovaného, právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju neúčasť a udelil súhlas s pojednávaním v jeho neprítomnosti. U oboch bolo predvolanie na odvolacie pojednávanie vykázané riadne a včas.

14. Právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní poukázala na odvolanie a navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť. Mala za to, že zmluva z predmetu sporu spĺňa všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. j), k), g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“). Návrhy na doplnenie dokazovania nemala.

15. Vo vzťahu k posúdeniu charakteru vzťahu sporovými stranami odvolací súd uvádza, že už v uznesení č.k.19Co/18/2018-124 zo dňa 06.11.2018 konštatoval správnosť záverov súdu prvej inštancie o spotrebiteľskom charaktere vzniknutého vzťahu medzi sporovými stranami. Vzhľadom na to, že aj po vrátení veci súd prvej inštancie zotrval na uvedenom závere, odvolací súd na tomto mieste tak konštatuje správnosť týchto záverov a na tieto odkazuje.

16. Súd prvej inštancie po vrátení veci dospel k záveru, že uzatvorená zmluva medzi sporovými stranami nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, v dôsledku čoho je táto postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, avšak s uvedeným záverom sa nestotožnil žalovaný. Z uvedeného dôvodu odvolací súd preskúmal postup a závery súdu prvej inštancie, pričom mal za to, že tieto boli správne a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

17. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 odsek 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného v § 9 odsek 2 písm. j) uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať aj celkovú čiastku, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť.

18. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie mal z obsahu spisu za preukázané, že celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, bola v zmluve uvedená v nesprávnej výške. Vo vzťahu k istine spotrebiteľského úveru, žalobca sa ako spotrebiteľ na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaviazal žalovanému uhrádzať v pravidelných 20 mesačných splátkach sumu 210,29 Eur, teda len na istinu bol povinný vrátiť žalovanému sumu 4.205,80 Eur, avšak pri súčte v zmluve uvedenej čiastky poskytnutého úveru (3.500,- Eur) a celkovej výšky nákladov (624,78 Eur) vyplýva, že celková čiastka úveru po súčte týchto údajov je vo výške 4.124,78 Eur. Už len z uvedeného výpočtu vyplýva, že údaj o celkovej čiastke, ktorú bol žalobca ako spotrebiteľ povinný zaplatiť bola v zmluve uvedená nesprávne, a teda nebola splnená požiadavka Zákona o spotrebiteľských úveroch vo vzťahu k tomuto požadovanému údaju. Odvolací súd dáva ešte do pozornosti, že žalovaný ako dodávateľ v uzatvorenej zmluve drobným písmom uviedol klauzulu, že: „Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom.“. Uvedenou klauzulou však žalovaný neodstránil neurčitosť a nejednoznačnosť údajov o celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. Takéto konanie žalovaného je tak možné zároveň posúdiť ako nekalé, pretože žalobcovi ako spotrebiteľovi boli poskytnuté nesprávne informácie o tom, aká bude hodnota jeho úveru.

19. Pod pojem celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ možno rozumieť všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace

so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

20. Odvolací súd poukazuje na to, že z uzatvorenej zmluvy ešte vyplýva, že súčasťou zmluvy bolo aj poistenie schopnosti splácať úver, pričom vzhľadom i na vyššie uvedené, náklady spojené s týmto poistením mali byť zahrnuté do celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, avšak zo zmluvy nie je zrejmé, či toto poistenie bolo zahrnuté do celkovej čiastky alebo nie a tiež zo zmluvy nie je zrejmé, aké boli náklady spotrebiteľa v súvislosti s týmto poistením. Vo vzťahu k spôsobu dojednávania tohto poistenia sa odvolací súd nemohol stotožniť s námietkou žalovaného, že priamo v zmluve mal žalobca ako spotrebiteľ možnosť toto poistenie odmietnuť, pretože v tomto prípade žalobca nemal možnosť výberu, či si úver poistí alebo nie. Klausula o poistení sa nachádzala priamo v úverovej zmluve a bola zakomponovaná tak, že žalobca nemal možnosť voľby. Vo svojej podstate táto klauzula konštatovala, či žalobca ako spotrebiteľ spĺňa podmienky na poistenie alebo nie, avšak výslovná možnosť spotrebiteľa odmietnuť súbor poistenia nebola v zmluve nijako zakomponovaná.

21. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na ustálenú judikatúru v zmysle ktorej systém ochrany zavedený smernicou 93/13 vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístupiu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25, ako aj z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25).

22. Vo vzťahu k vyššiemu má odvolací súd za to, že už samotné nesprávne uvedenie celkovej čiastky, ktoré bol žalobca ako spotrebiteľka povinný zaplatiť spôsobilo bezúčnosť a bezpoplatkovosť uzatvoreného úveru a preto nebolo sa potrebné ďalej zaoberať ani ostatnými dôvodmi bezúčnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

23. Z vyššie uvedených záverov tak vyplýva, že žalobca bol povinný žalovanému vrátiť len istinu skutočne poskytnutého úveru, t.j. sumu 3.500,- Eur. Vzhľadom na to, že žalobca vrátil žalovanému sumu prevyšujúcu istinu 3.500,- Eur, teda vrátil 4.283,20 Eur na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 783,20 Eur, ktoré je žalovaný povinný vrátiť z titulu bezdôvodného obohatenia, preto súd prvej inštancie správne zaviazal žalovaného na zaplatenie rozdielu uvedených súm ako bezdôvodného obohatenia a tiež správne zaviazal žalovaného aj na zaplatenie zákonného úroku z omeškania z uvedenej sumy.

24. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny súvisiaci výrok o trovách konania.

25. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.
Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).